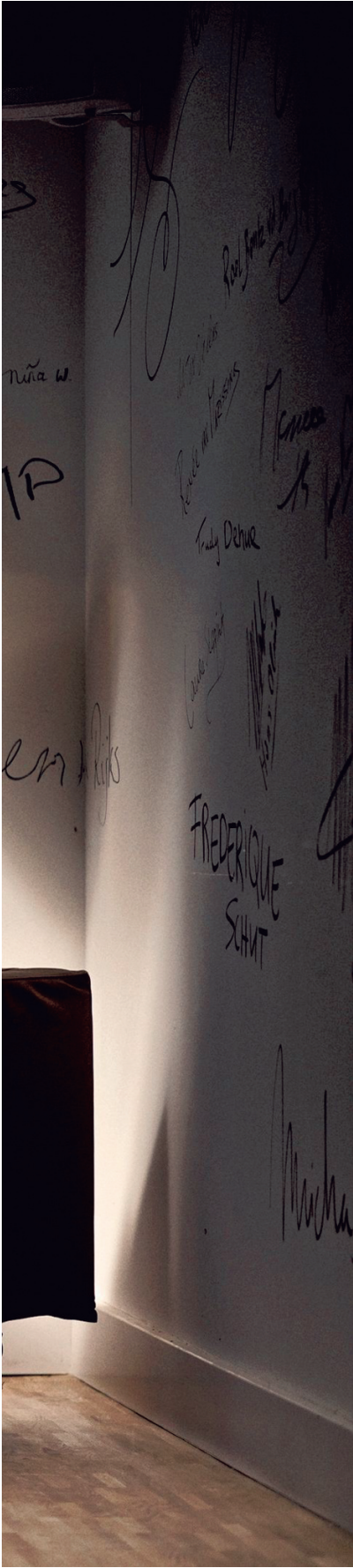

Dit alles wordt afgewisseld met screenshots van haar Facebook-chats. Een aantal drukkerijen weigerde het te drukken vanwege de aanstootgevende foto's.

Marie Calloways leven bevindt zich online. Vrijwel niemand heeft haar in levenden lijve gezien. Interviews doet ze eigenlijk ook alleen per mail. Maar daar staat ze, in de gang van het chique grachtenpand van haar Nederlandse uitgever, zoals we haar kennen van haar boekomslag. Een dag te laat weliswaar – vlucht gemist, een enfant terrible moet naar haar rol leven. Ze is gekleed als een meisje uit een Japans manga-filmpje (alleen de vlechtjes ontbreken), kijkt met lege ogen naar de punten van haar hoge hakken en geeft een slap handje. Wij zijn in Amsterdam, maar waar Calloway met haar hoofd is, is voor ons een compleet raadsel.

Haar antwoorden zijn moeilijk verstaanbaar; ze wisselt een hoge kopstem af met een zeurderige variant, heel stil, terwijl ze regelmatig op haar telefoon kijkt. We vragen of er veel vrienden van haar op dit moment online zijn. “Hmm, nee. Het is er heel vroeg. Vijf uur ’s ochtends of zo.” Als een verveelde kleuter speelt ze met de suikerzakjes op tafel. Af en toe, tussen het gegiechel en gezwijg in, lijkt ze lucide momenten te kennen.

“Als je een vrouw bent die in het openbaar over controversiële onderwerpen praat, word

‘Mensen vinden het onacceptabel dat er zoveel seks voorkomt in mijn verhalen, maar kom op: iedereen kijkt porno’

je een projectie van meedogenloze frustraties. Dat is ook wat er met mij is gebeurd. In het begin volgde ik alle scheldtirades, wilde ik alles weten, omdat ik dacht dat ik daardoor meer over mezelf te weten zou komen. Maar na een tijdje zet je die knop om, want die kritiek betekent niets. Het is een projectie, het heeft weinig met jezelf te maken.”

Waarom vind je het belangrijk om over die controversiële onderwerpen te schrijven?

“Ik schrijf over dingen die me bewegen. En voor mijn gevoel geef ik een realistischer beeld van wat vrouwen in deze tijd meemaken. Ik zou mijn verhalen ook niet ‘controversieel’ willen noemen. Mensen vinden het onacceptabel dat er zoveel seks in voorkomt, maar kom op: iedereen kijkt porno, iedereen houdt de schijn hoog. Mijn verhalen zijn geen doorsnee seksverhalen zoals je ze in boeken tegenkomt. Ze zijn geen *Vijftig tinten*, dat om genot draait. Mijn boek heeft een grote negatieve en kritische ondertoon als het om seks gaat. Pijn en verwarring spelen een grote rol in de seksbeleving van de meeste jonge vrouwen. En dat druist in tegen het ideaalbeeld dat iedereen heeft: als er iemand hoog in de hiërarchie van seks wordt geplaatst is het wel de jonge vrouw. Omdat ik er zo over schrijf denken veel mensen dat ik die trieste seksbeleving vergoelijk of zelfs aanmoedig. Dat is niet zo; ik schrijf alleen op hoe het is. Ik ben geen ethicus. Als ik een deprimerend seksverhaal heb geschreven, ga ik daar geen uitleggerig gedeelte aan toevoegen waarin ik uiteenzet wat mensen hiervan moeten vinden. Het verhaal moet het werk doen.”

Had je ook niet verwacht dat mensen zo op ‘Adrien Brody’ zouden reageren?

“Nee, dat hield ik niet voor mogelijk. Mannen schrijven voortdurend over hun affaires en veroveringen, vaak genoeg met vrouwen die herkenbaar zijn. Daar doet niemand moeite over. Maar die mannen zijn gewoon bang. Ze denken dat zij het volgende slachtoffer kunnen zijn, de volgende ontmaskerde vreemdganger.”

Je hebt je weleens een marxistisch feminist genoemd.

“Ja, daar lees ik nu veel over. De ware geketenden van het kapitalisme zijn niet de arbeiders, maar de vrouwen van de arbeiders. Ze hebben een dienstverlenende rol – koken, verzorgen, bereid zijn tot seks en tot baren – om er maar voor te zorgen dat de man kan doorwerken in het productieproces. En dan doen die vrouwen dat ook nog eens zonder betaald te worden.”

Facebook

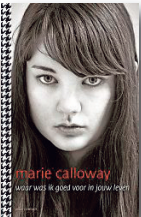
Marie Calloway kijkt weer op haar telefoon. Af en toe neemt ze een foto, vermoeden we, maar we vragen er niet naar. Uit zichzelf, alsof ze de voor de hand liggende kritiek op sociale media verwacht, begint ze een pleidooi voor Facebook.

“Tot m’n 22ste had ik geen vrienden. De enige vorm van intimiteit die ik kende verliep via LiveJournal en Facebook. Ik ben met internet opgegroeid, zo is het voor mij altijd geweest. Voor rare kinderen is Facebook een groot geschenk. In essentie is internet bedoeld en gebouwd om mensen met elkaar in contact te brengen. Dat is fantastisch. Maar schrijvers en journalisten lijken ons alleen maar te willen vertellen hoe Facebook onze wereld verziekt.”

Hoe was dit interview anders verlopen als we het via Facebook hadden gedaan?

“Ehm... Met meer kattenplaatjes.”

Marie Calloway, waar was ik goed voor in jouw leven, Atlas Contact, 256 p., 19,99 euro. Vertaling: Sandra van de Ven.

Maartje Wortel bouwt feestje met haar lezers op Das Magazin Festival in Amsterdam

Leesclub Volkshotel

Op zaterdag 14 juni veranderde Das Magazin Amsterdam weer even in de grootste leesclub van Nederland, met op fraaie locaties door de hele stad leesclubs met schrijvers. Maartje Wortel was een van hen.

nogal naïef cliché, maar als je schrijft zoek je ook contact met de ander. Je zegt: ‘Hoi, hier ben ik.’ En niet iedereen zal je zien staan. Alsnog wil je al die meningen horen omdat, zoals gezegd, je boek dan bestaansrecht heeft.

Over bestaansrecht gesproken: het sympathieke en razend populaire literaire tijdschrift *Das Magazin*, opgericht door Daniël van der Meer en Toine Donk heeft afgelopen zaterdag voor de tweede maal in Amsterdam een Leesclub Festival georganiseerd. En als schrijver, hoe ambivalent je ook tegenover dit hele groepsgebeuren en die zichtbaarheid kunt staan, móét je daarbij zijn. Het concept: dertig schrijvers, verspreid over dertig locaties in de stad, dertig leesclubs, (op 20 september ook in Gent) met na afloop een grootse afterparty waar lezers en schrijvers met elkaar op dampende hiphopbeats dansen tot diep in de nacht.

De voorpret begint al, zoals bij vrijwel ieder festival, maanden van tevoren. De deelnemende schrijvers worden bekendgemaakt, door de hele stad hangen posters, de kaarten worden verkocht. Op de website van *Das Magazin* staat een rijtje met deelnemende schrijvers. Je kunt per schrijver zien hoe snel hij verkoopt. Dat kan een zenuwslopende aanloop zijn, want niemand wil de laatste zijn. Als de leesclubs twee weken voor het festival sluiten zijn bijna alle kaarten uitverkocht. Duizend mensen zullen tegelijkertijd Nederlandstalige boeken lezen om er later met elkaar over te praten. Mijn collega Philip Huff twitterde al: “Waar krijg je dat voor elkaar, behalve in het bejaardentehuis?”

Het is de kracht van *Das Magazin*: niet alleen de schrijver wil eraan deelnemen, vooral ook de lezer móét erbij zijn. Het is een ontspannen mogelijkheid om elkaar te ontmoeten. Hoewel, ontspannen? Ik heb één keer eerder mee-

● Maartje Wortel met haar leesclub in het Volkshotel. © EWOUT LOWIE

● Niña Weijers met haar leesclub in galerie Vriend van Bavink. © MYRTHE GIESBERS

● Walter van den Berg met zijn leesclub in het Kattenkabinet. © IMAN WHITFIELD